

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

III: Aepolvs, vel Amaryllis, qui et comastes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

tiuum est, ac impotentis animi typum mire repre
sentans. Porro Tityri nomen alijs pastoris esse pro
prium, alijs Satyrum intelligunt. Nec desunt qui poë
tam ipsum ita lasciuire arbitrentur, ut quem
στηριχίδην (Apollonio teste) appellant, eoq; allusi
se, quum ait:

Ἵρα γέ τοι σιμός καταφεύομεν. Verum no
obseruata temporis ratione errare illos Munatius
grammaticus affirmat.

THEOCRITI AEPOLVS, VEL
Amaryllis, qui & Comastes.

EIDYLLION III.

F Ormosam aggrediar lasciuo Amaryllida can
Dū ppe pascentes errāt in mōte capelle, (tu
Quas bonus impellit mihi Tityrus, heus age
nostras,

Chare mihi ante alios, mi Tityre, pasce capellas,
Viciniq; satis pastas age fontis ad undam.

Hunc Libycum tamen et coleatum, & uellere totō
Albentem, quoniam cornu ferit ille, caueto.

O dilecta Amarylli, quid hoc tibi solus in antro
Deseror, & neq; proficiens, ut nuper, amantem
Blanda uoce uocas: num nos odiſſe uoluptas
Est tibi: sed facies laqueo ut mea guttura frangam:
An potius uideor tibi simius esse supinis
Naribus: & prono mea pectora tangere mentos?

En ue

E IDYLLIA III.

En uero hac tibi mala deceam, tua munera porto,
Arboribus decerpta illis quibus ipsa uibebar,
Altera cras dabimus; nunc tu tamen affice, quamvis
Conficiar penitus tristi sub pectore curis.
O utinam stridentis apis miser induer alis:
Protinus inuolite que tu colis antra, per herbas,
Quae te Nympha tegunt hederæ filicij; comatis,
Nunc scio quid sit amor, numen graue, scilicet illa
Nutriat in sylvis mater, seu ergo leonæ
Prebuerunt mammas, qui me nunc urit, & intra
Viscera flammatur uiris ractit, intima pascens.
O uultu formosa, sero que pectore saxum
Tota refers, o Nympha oculos frontemque decoris
• Nigra supercilij, age me complectere amantem,
Utibi que decuit dudum nunc oscula figam:
Vana licet fuerint suavis tamen ipsa uoluptas
Oscula consequitur, quod si nihil ipsa moueris,
Quam tibi nunc seruo pulchra de fronde coronam,
Intextum pulchris hedere de floribus albis
Atque apij gratum procul effundentis odorem,
In minutas facies propè me consindere partes:
Hei mihi quid patior, cur tantum dura uocantem
Non audis? nunc ipse meo de corpore uestes
Abiiciens maria alta petam, fluctu quo profundos
Infillata, qua parte leues in gurgite thynnos
Observuat, positis piscator retibus Olpis.
Tunc siquidem, quum me violentie iniecero morti,

THEOCRITI

Plena erit illa tibi dudum sperata uoluptas,
Iam dudum scio, sepe quidem me multa rogante,
Num mibi fidafores, num me crudelis amares,
Haud mihi Telephon percussum molle crepabat
In digitis, uerum moriente exaruit herba.
Talia & Agroë quædam uerissima dixit,
Quæcribro diuinat anus, dum tempore mesis
Colligit elapsas spicas, quia totus amem te,
Tu uero miserum spernas crudelis amantem.
Nunc tamen hanc pasco bis foëtâ alb. m̄q; capellâ,
Quam sibi iam toties Mermnonis Erithacis ultro
Filia de poscit, corpus pulcherrima nigrum:
Et certè feret, & quod tantum querit, habebit;
Quandoquidem tu me multum spe fallis mani,
Et tibi delitiae sunt hæc ludibria nostri.
Sed salit en oculus dexter mihi, nunquid adibo,
Aspiciamq; sub hac cantans mea carmina pim,
Respiciat si fortè meos miserata dolores?
Namq; nec est, credo, totos adamantina sensus,
Et certè Hippomenes Atalantæ captius amore,
Mâla ferens manibus calida decurrit arena:
Quem uirgo interea rapido præuertere cursu
Ut uidit, perijtq; profundumq; hausit amorem.
Thessalica sed & ipse gregem deduxit ab Othry
Antiquæ sub grata Pyli conœpta Melampus,
Ipsaq; tunc iacuit charum complexa Biantem
Quæ mater teneræ formosa erat Alphefibiae.

Per mon

EIDYLLION III.

Per montes sic nunquid oues dum pascit Adonis
Formosam Venerem flammis peioribus usit,
Vsq; adeò ut neq; iam crudeli mortem peremptū
Definat insectis amplecti diua lacertis?
Ipse quidem felix multa mibi parte uidetur
Endymion somno semper durante sepultus.
Nunc etiam in video quod possidet Iasoni
Tantū Amarylli bonū, quantū nō ipse prophanus
Credere posse putem, sed me dolor urit, & atro
Conficit igne caput, nec tu mea uulnera curas:
Nec carit ulterius quicquam mea fistula, uerunt
Hic iam crudeli confictus morte iacebo,
Ingluieq; lupi rabida mea uiscera pascet;
Hoc tanta ut oblectes prædulci guttura melle.

ARGVMENTVM QVAR^z ti Eidyllij.

Bucolicum est hoc Eidyllion. Siquidem altera
nis inter se ac uicissim colloquuntur Battus capra^r
rius, & bubulus Corydō. Fingit autem Theocrit^s
lui Corydonem Aegeonis cuiusdam bubuli bubes
pascentem, quem ait ad Olympiacum certamen à
Milone palæstrita deductum sortem scilicet exi-
stentem, ut illic pugnaret: Quæ quidem audiens
Battus, boves eius deplorat: quippe malum sortitos
pastorem, macicq; confectos: Atq; eadem quaque